

Uredništvo in uprava: Ljubljana, poštni predal 296.

Dopisi morajo biti frankirani in podpisani ter opremljeni s štampiljko dotične organizacije.

Rekopisi se ne vračajo.

Ček. račun 13.562.

DELAVEC

STROKOVNI ČASOPIS.

Izhaja 10. in 25. dne v mesecu.

Stane posamezna številka
Din 2.—, mesečno Din 4.—,
celoletno Din 48.—. Za članke izvod Din 1.—.

Oglaš po ceniku.

Telefon štev. 3478.

Boj strokovnih organizacij in rodbinsko življenje.

Delavska rodbina bi morala postati žarišče razredne zavesti.

Rodbinsko življenje se nahaja v velikem izpreminjavalnem procesu. V mnogih primerih je izprememba žal v resnici prinesla ruin rodbine. Tudi med delovnim ljudstvom. Beda je porušila rodbinski mir. Nezaposelnost je izmaknila podlago rodbinski miselnosti. V vednem nezadovoljstvu živita mož in žena danes premočkrat drug poleg drugega. In otroci nimajo doma, v katerem bi utegnili njih duša dobro uspevati. Rodbina potrebuje, kakor vsak kulturni pojav, zdrava socialna tla, in boj strokovnih organizacij za existenco je torej več kakor boj za kruh.

Toda boj strokovnih organizacij ne pomeni s svojimi gospodarskimi uspehi osvoboditve za rodbino. Strokovna misel da rodbini lahko tudi novo vsebino, novo doživetje, nove dolžnosti. Že danes. In mi moramo kulturne odnose med bojem strokovnih organizacij in rodbino uvideti. V velikem izpreminjavalnem procesu, ki ga doživlja danes rodbinska miselnost, je tudi strokovno gibanje ustvarjajoča in razdirajoča sila.

Nekdaj se je vršilo rodbinsko življenje kar poleg ostalega življenja. Rodbinsko življenje ni bilo nič udeleženo na velikih dogodkih tam zunaj. Mladina je bila popolnoma brez pomena. Žena ni imela nikakršne politične pravice. V gospodarskem življenju ni imela nobene vloge. Samo mož je nekaj veljal, pa tudi ta le malo. Kaj je bilo treba tu v rodbini govoriti o nalogah, ki jih nudi življenje? Duhovni horizont rodbine je bil ozek. Godba, umetnost, sta bili v srečnem sluščaju, edina duševna snov v starih rodbinah. Temeljito se je pa danes veliko sožitje tam zunaj izpremenilo. Mož je v demokratični državi osebnostno ustvaril svoje pravice. Žena ima isto pravico v političnem življenju. Tudi žena čuti mnogočkrat, tudi v raznih poklicih, na sebi sami, kaj pomeni danes delo. Gospodarske stiske ne prizanesajo nobeni rodbini. V vsaki rodbini revolucionirajo misli.

Moderni človek gleda na rodbino z drugačnimi očmi. In marsikatero rodbinsko življenje je danes zato brez vsebine in nezadovoljivo, ker mu manjka zveze z nalogo, ki jo moramo rešiti. Ali tu je tudi zavest strokovne organizacije, ki spada v ta novi rodbinski svet.

Strokovno gibanje ni krivo, če strokovna miselnost se ni prodrla v vse rodbine. Strokovno časopisje se prav dobro zaveda potrebe teh odnosov med gibanjem in rodbino. V krogu rodbine naj rase ljubezen do strokovnega gibanja in njega miselnosti, ki je potrebna.

Mnogi strokovničarji pa ne delajo prav. Njim žena še ni tovarišica. Žena jim je prav tisto, kar je bila nekdanj, le gospodinjska pomočnica in mati otrok. Ona bi pa morala biti tudi razredna tovarišica! Pravzaprav bi morala biti najzvestejša tovarišica moža. In dom bi moral biti kraj počitka po boju, vendar miru pred novim bojem. Kraj miru, v katerem se vsak dan iznova poraja vera v boj.

Ali taka rodbina potrebuje skupnost misljenja moža, žene in otrok. Organizacija ni samo številčna stavba, ki se kaže na zunaj v boju in pridobivanju članstva. Organizacija potrebuje tudi korenine in duševno poljudnost. Solidarnost, zvestobo, požr-

Sodrug! Kujmo svojo bodočnost, bodočnost novega človeka! Združeni, organizirani, z jeklenim „MI“ bomo zaznamovali novo stran v zgodovini človeštva, ko ne bo več človek človeku volk. — Zato naj bo vsak, ki čuti krivico, vojšček v armadi svobodnih strokovnih organizacij in v delavski kulturni zvezi „Svobodi“.

Kujmo — izkujmo človeštvu novo sonce!

tvovalnost, vse te duševne vrednosti strokovnega boja ne nastanejo v velikem socialnem boju same od sebe. Potrebuje tudi zadnje sile tam iz globine, ki se zbirajo le v parcelici življenja, iz doma, iz rodbine, ker le ta dva jih moreta nuditi.

Zato nismo razdiralci rodbine, kakor trdijo nekateri nasprotniki. Rodbino hočemo rešiti. Hočemo jo navdahniti v duhu sveta. Da ne izumrje, marveč izvrši npravstveno in duševno kulturno nalogo, ki ji je danes določena.

Naša doba vsiljuje prav novo vrsto rodbinske skupnosti. Znanstvena študija o Ameriki, ki je nedavno izšla, povdarja, da je Amerikancu danes pogostoma avto oni kraj, v katerem se tudi duhovno čuti v najboljši skupnosti s svojo rodbino. To zveni pretirano in ni za naše pojmovanje. Vendar tudi tukaj ni novo skupno življenje, ki družijo? Življenje bega po deželi z avtom?

Moderni človek je duhovno mnogo preveč vrasel tja v svet, da bi mo-

gel brez življenja v svetu najti srečo v svoji rodbini. In zato delovni človek ne sme svoji rodbini nikdar prikrivati svojega sveta, sveta boja in vere, naloge prerorenja k pravičnosti.

In zato, v ta namen spada tvoj časopis na rodbinsko mizo!

Čitaj morda rodbini! Vsi ob svitu svetilke združeni in oče čitajoč in vsi zajeti po eni misli: to je svet zunaj, ki doma družijo. To je misel strokovničarstva, ki naj rodbino v skupnem življenju družijo.

Tako nastanejo velike vrednote, žarevajo npravstvene sile tja v strokovni boj. Duhovne korenine postajajo vedno finejše.

In tako prispeva rodbina in sodeluje iz globin svojega bistva, da postajajo vsi ljudje strokovnega mišljenja, ker enostavno ne morejo več čuti drugače, kakor strokovno-organizatorično.

Po dr. Gustav Hofmannu.

(Lz »Delavske Politike«.)

Moderno utemeljevanje podražanja kruha.

Vse drugo je krivo, samo pohlep po dobičku ne.

V Zagrebu, Beogradu in drugod so že podražili kruh. Ljubljanski list poroča, da so to storili tudi ljubljanski peki, ker se je moka podražila. Ljubljanski peki, pravi poročilo, so skromni. Zvišali so cene samo za 45 par, dočim so jih v Beogradu za 50 par. V bodoče bo veljal kilogram belega kruha 4.75 Din, kilogram črnega kruha pa 4.25 Din.

Kako utemeljujejo ljubljanski in zagrebški peki svoj korak. Moka se je podražila od 3.30 na 4.06 Din za kilogram. Dalje je vzrok, ker nimajo gotovine (konsumenti naj jo preskrbel) in je dražji kruh logična posledica. (Vedno so takoj zvišali cene, če se je moka podražila). Pekom moka nihče ne kreditira. (A zato naj preskrbi konsument obratni kapital!) Največ je pa temu kriv padec konsuma. (Ali bo konsum narasel, če bo kruh dražji?) In nazadnje pokažejo usmiljeno srce, da se mora kruh podražiti, da ne bo še več pekovskih pomočnikov brez dela.

Nimamo statističnih podatkov na razpolago. Zaradi tega je številčno

teško polemizirati z utemeljitvijo cen. Jasno pa je, da je vsa opravičba preračunljiva na konsumente, ki naj bi znašali skupaj večji dobiček ter vzdrževali slabotno obrt, če je kaj resnice na »jamranju«. Verujemo, da je konsum padel, vemo pa tudi, da bo še bolj padel, če bo kruh dražji. Doseženo bo s tem izkoriščanje konsumentov, ne pa pomagano obrti.

Taka utemeljevanja so jako jalova. Več tisoč rudarjev, več sto tekstilnih in drugih delavcev je ob delo, ob zaslužek, pa se nihče ne briga zanje. Poiskati si morajo delo drugje, če ga najdejo. Iti morajo s truhom za kruhom. Kakšne privilegije imajo torej ti obrtniki, ki nikakor ne delajo s tako majhnimi zaslužki? Nikjer pa ni besedice o tem, kako mizerne zaslužke imajo naši pekovski delavci.

Socijalno pomeni to zvišanje cen najtežji udarec za one, ki si pogosto kupijo komaj košček kruha, da si uteše glad.

Skrajšanje delovnega časa preuranjeno

— za delodajalce.

V Ženevi so se postavili delodajalski zastopniki enostavno na stališče, da se imajo samo posvetovati o tem, ali je skrajšanje delovnega časa primerno za ublažitev gospodarske socialne krize ali ne. In končno so rekli, da bi tak ukrep — oškodoval gospodarstvo.

Tako stališče more zavzeti le človek ali zastopnik, ki noče upoštevati interesov družbe, marveč upoštevata le interes ožje kapitalistične družbe. Zakaj, zaradi napredka tehnike se mnogo več producira v krajšem času. Blaga se producira in pridela dovolj, toda gnije in uničujejo ga, dočim milijoni ljudi

ni imajo od česa živeti in se ne s čim oblačiti. Ali kapitalisti in njihovi agenti tega nočejo slišati. To niso argumenti!

Produktivnost dela se je povečala; to je zasluga človeške kulture in civilizacije. Ali pomočke za povečano produktivnost so si osvojili kapitalisti, kakor bi bili ti sad njihovega dela. In tudi to niso argumenti!

Nevezdržne razmere morajo nezogibno vesti do izbruha nejevolje; do izbruha ne iz sovražnosti, marveč iz obupa v borbi za svojo živlensk eksistenco. Tudi to niso argumenti!

Tako! Tu nam mora zastati zdrav razum.

Socialnih razmer kot posledice gospodarske krize je kriv sistem. Za to spoznanje ni treba posebne modrosti. Zadostujejo naravno razviti zdravi možgani. In vendar vlada v delodajalskih zastopnikih in njih agentih taka zakrknjenost, da rajši vidijo, če pogine polovica človeštva, kakor pa, da bi se razgovorili vsaj o potrebnih reformah. Ne! Nič! Dalje jadrajmo, pa pustimo nergaški svet ob strani.

Tako nastopanje ni več resno, je igranje z ognjem. In eno nas uči ta delodajalska trdovratnost, namreč: da mora biti trdovratnost tudi na naši strani. Naravno je utemeljena, zato opravičena.

Nujno skrajšanje delovnega časa bo delavstvo doseglo le z — bojem.

Iz razprave o skrajšanju delovnega časa v Ženevi.

Sodrug Jouhaux (Francija) je dne 11. t. m. prvi govoril izmed zastopnikov delavcev na pripravljani seji odbora za skrajšanje delovnega časa. Rekel je:

Poizkuša se izboljšati krizo z znižanjem mezd. Dogodilo se je pa nasprotno: gospodarski položaj je to še poslabšalo.

Povprečno znaša mezdn delež pri pridelovalnih stroških le 25 do 30 odstotkov, večina pridelovalnih stroškov ostane nedotaknjena. Po vseh deželah vlada preveč kapitalizirana industrija. Ob naraščajočih naloganjih kapitala in naraščajočih rentah pa nazadujejo zaposlenje in mezde vzdržema. Ne namerava se izvesti deflacija, zato tudi ne bo mogoče doseči znižanja pridelovalnih stroškov.

Delavstvo ne bo dopustilo, da se s skrajšanjem delovnega časa obenem poslabšajo tudi njega živlenske razmere.

Sedanje realne mezde značijo najskrajnejši živlenski minimum, ki se ne sme poslabšati, če se noče zopet kupno moč nevarno zmanjšati in krizo iznova poostriiti. Predvsem je treba jasno pokazati, kam vodi pot. Štirideseturni teden ni le socialna, ampak tudi industrijska in gospodarska zahteva. Vsi dosedaj porabljeni pomočki zoper krizo so odrekli!

Jouhaux je prečital statistiko, po kateri je

več kot ena šestina delavcev na svetu brez posla.

To je najbolj eklatanten bankrot obstoječega gospodarskega reda. Treba je porabiti pomočke, ki jih razvoj sam diktira. V razdelitvi dela in njega produktov pa se mora še poleg tega nastopiti nova pota. Ni mogoče, da bi še dalje bilo 30 milijonov ljudi obsojenih na nezaposelnost. Dokler obstoja to stanje, se ne more nobeno javno gospodarstvo izravnati. Kljub vsem naporom bodo prejemki padali, izdatki pa naraščali. In zopet je Jouhaux navedel strahovite številke.

milijardne vsote po vseh deželah za podpiranje nezaposlenih.

Zaradi tehničnega razvoja postajajo veliki kontingenti delavcev trajno brez dela, zlasti delavci, ki so prekoračili 45. do 50. leto. Vse to sill k skrajšanju delovnega časa. Kam naj sicer vodi izbruh obupanja nezaposlenih množic po vseh deželah!

Jouhaux je končno zahteval, da konferenca odredi delovni čas v so-

